

a p a r t durven kleeden, hier in de wereldstad, doch helaas . . . de kleding is noch oorspronkelijk, noch nationaal: zij is Russisch ! Bolsjewistisch ? „Portraits en clair-obscur” heeft een man met Rembrandtieke schilderijen aangeplakt . . . en daar is ook een beeldhouwer, die zijn waar zelf brengt en haalt op een handkar . . .

Het bezoek aan dergelijke exposities houdt nauw verband met de zichtbaarheid van de zon en is in den zomer veel drukker dan in den winter. Het publiek is zeer gemengd: de beeldende kunst heeft meer belangstelling bij het eenvoudige volk dan ergens ter wereld. Men ziet het aan de menschen, die voor de etalage van een kunsthandelaar staan te kijken, aan de bezoekers van deze openlucht-uitstallingen, waar, nabij een heer met een roode roset in zijn knoopsgat, een chauffeur en een metselaar hun kunstbeschouwingen uitwisselen; verderop staan een paar midinettes te giechelen en vinden iets „moché”, een juffrouw, die er meer van weet, neemt een snel overzicht . . .

De foires van ouden datum hebben met de vorengenoemde alleen den naam en de plaats gemeen, het plein de breede straat; het zijn de eigenlijke foires, kermissen en traditioneele markten, met de in Frankrijk zoo talrijke *f o r a i n s*, de kramers en de kermisreizigers. Is er een oude wereldstad als Parijs, waar nog zoo veel van die foires bestaan? Behalve het centrum en de meer „deftige” wijken zooals de Etoile-, de Trocadero-, de Champs Elysées-buurt en het eerste deel van de Bd-St-Germain heeft immers het geheele jaar door een van de 20 arrondissementen van Parijs zijn kermis. Sommige 2 à 3 maal per jaar! — en zelfs een nog tamelijk ouderwetsche, naast de moderne! En dan zijn er nog de extra-gelegenheden met kermis-fragmenten, een schiettent, een paar kinderdraaimolens, een roulette of ander gokspel, koek- en nougat-verkoopers etc. op Quatorze Juillet, Jour de l’armistice; Kerstmis en Nieuwjaar een lange rij kramen zelfs op die drukke breede trottoirs van de boulevards de la Madaleine, des Capucines, des Italiens, Sébastopol, St. Michel. In dien tijd der *é t r e n n e s*, eind en begin van het jaar, zijn het kramen met snuisterijen, antiek, schilderijen en platen, kerstboomversiering, suikergoed. Waren vroeger niet kerkelijke herdenkingsdagen dikwijls de aanleiding van een kermis, hield men niet speciaal kerkelijke foires o.a. tegenover het Palais de Justice, en doen nog tegenwoordig in de bedevaartsplaatsen de vele kramen met religieuze voorwerpen en herinneringssieraden niet sterk aan een (rustige) kermis denken? Men vraagt hoe dat alles mogelijk is in deze stad met haar haast onoplosbare verkeersvraagstukken, waar de menschen, na een zenuwslopende dagtaak, nog boven het straatlawaai onthaald worden op kermisrumoer . . .

Waarom verdwijnen de kermis en de straatverkoop dan niet, zal men vragen en het antwoord is: de gemeenten trekken er zulke groote geldelijke voordeelen van, en dit feit reeds bewijst, dat het publiek, dat deze voordeelen mogelijk maakt, talrijk is. Het bewijst ook, dat het wereldje der